

UFO-KONTAKT

Nr 3, 2003

Organ för Sveriges UFO-förbund (SUFO)

EVA DAHLBECK

SERVETO

och den eviga elden.

MICHAEL SERVETVS

Innehåll:

	sidor
Till våra läsare	3
Den andliga utvecklingen på Jorden som uteblev	4 - 22
Annon	23

**Omslagsbild: Boken om Serveto, den intelligente
humanisten som brändes på bål !**

Till våra läsare !

Sanningen skall göra er fria! Sanningen är vetandets fundament, och utan vetande lever man i ett andligt mörker och klarar sig inte så bra. Så ungefär var det visst någon som sade för rätt så länge sedan.

Ja, men räcker det inte med tro i stället för vetande? Det är väl jobbigt att hålla på och tänka själv, och bekvämare att lita till utsagor av någon annan, som anser sig veta bättre!

Men vederbörande kanske saknar visdom, i betydelse av förmåga att själv inse vissa saker och handla på ett för alla positivt sätt! Kanske är han heller inte att lita på, därför att han har egna och själviska motiv för att vilja få dig att tro på det han säger! Kanske vill han helt enkelt utnyttja dig på något sätt!

Ja, om det inte vore så, varför har då den kristna kyrkan gått in för att straffa dem som inte accepterar dess dogmatiska trossatser, ofta på ett grymt och brutalt sätt, och systematiskt undertryckt det fria tänkandet?

Vi skall den här gången ägna oss helt åt frågan hur det kommer sig att mänsklighetens andliga utveckling hämmats, så att vi trots det rent tekniska framåtskridandet drabbas av så många sociala och ekonomiska missförhållanden, och så många krigiska konflikter! Kan det rent av tänkas, att inte bara somliga jordmänniskors maktbegär och vinningslystnad utan även illasinnade utomjordingar ligger bakom det hela?

Personligen skulle jag också vilja uppmana de som är intresserade att för en billig penning köpa den bok om Mästarens lära och liv, utifrån vilken man lätt kan se att Matteusevangeliet är en systematisk förvrängning av den sanna, av mig i andra hand till svenska översatta originaltexten!

SUNE HJORTH

Den andliga utvecklingen på Jorden som uteblev

Immanuels inkarnation på var planet för cirka 2000 år sedan var givetvis en synnerligen betydelsefull händelse i mänsklighetens historia, som hans utomjordiske far från Plejaderna hade knutit stora förhoppningar till. Härsklystna utomjordingar hade länge drivit sitt spel med Jordens befolkning, och Gamla Testamentets gud *Jehova* hade av allt att döma varit en av dem.

Det utvalda "egendomsfolket", som han tydligen önskat utnyttja som redskap för sina egna maktambitioner, och som han uppmanat att förslava, fördriva eller utrota palestinier med flera, hade på det viset blivit en olycka för både sig självt och andra.

Den illasinnade utomjordingen, som med hjälp av ett organiserat prästerskap och en "helig skrift" med tillhörande kultreligiösa troslära fått se sig själv dyrkad av ett antal godtrogna jordmänniskor som världsalltets gudomlige skapare, kunde alltså för sin del bidra till mänsklighetens andliga och materiella förslavande under årtusendenas lopp. Allt givetvis i samarbete med vissa världsliga myndigheter!

Något liknande skedde genom tillkomsten av den så kallade kristna kyrkan för mindre än två tusen år sedan. Den sanna och fina lära om människans ansvar för sin egen andliga utveckling, som förkunnades av den på tillskyndan av de prästerliga motståndarna i Jerusalem korsfäste Immanuel, hade visserligen nedtecknats i skriften om Mästarens lära och liv, men dess innehåll hade ju i Matteusevangeliet klart förvanskats.

I stället för att uppfattas som en andligt högt utvecklad mänsklig lärare hade Immanuel av sin tidigare fanatiska följare, fariseen Saulus (efter "omvändelsen" kallad Paulus), framställts som en uppenbarelse av Gud den Allsmäktige själv. Till skillnad från de vanliga människorna på Jorden var han de med arvsynd belastade människornas nådige frälsare, Jesus Kristus, den Smorde, och skulle dyrkas som en gudomlighet! De av Paulus grundade församlingarna utvecklades så småningom till en kyrklig hierarkisk organisation med en kultreligiös troslära full av diverse förnuftsvidriga dogmer.

När den så kallade kristendomen i början på 300-talet av den militärt framgångsrike kejsar Konstantin hade börjat utnyttjas som en gynnad statsreligion i det romerska riket, uppstod en alltmer hierarkiskt organiserad kyrka för spridandet av den till mönstret av tidigare kultreligioner anpassade nya tros läran med dess uppsättning av alltmer besynnerliga dogmer.

Förmodligen i syfte att så mycket som möjligt hålla människorna kvar i forna tiders totalitära tankebanor och samhällsordning och dölja det radikala nytänkande som den nya religionens centralgestalt i verkligheten representerade beslöt de kyrkliga prelaterna att heligförklara det Gamla Testamentet med alla dess ofta reaktionära och människofientliga tokerier. För välavlönade biskopar och kyrkoherdar gällde det ju framför allt att i samarbete med de världsliga makthavarna hålla församlingsfären i så underdanigt och exploateringsbart skick som möjligt!

I stället för att bli medveten om sin andliga potential och sträva efter att höja sin medvetenhetsnivå skulle människan sålunda känna sig såsom en med arvsynd och annat belastad varelse, som för att undgå helvetesstraff och evig förtappelse måste ödmjukt dyrka en allsmäktig härskargud någonstans uppe i himlen och lyda hans jordiska "ställföreträdare" i den så kallade kristna kyrkan med dess ritualer och ceremonier. Där kunde de bikta sina synder, döpa sina spädbarn och få i sig den till Kristi kropp förvandlade heliga nattvarden, bestående av vin och oblater.

Dogmerna i den kristna tros läran blev snart så besynnerliga, att de ledde till skarpa stridigheter inom kyrkan på 300-talet. För den kultreligiösa ledningen, som ville göra Jesus till föremål för dyrkan som en gudomlighet räckte det givetvis inte med att beteckna honom som en människa – om än med gudomliga egenskaper – vilket hade hävdats av *Arius* i Alexandria. I stället skulle han enligt biskop *Athanasius* uppfattas som en särskild person i den gudomliga treenigheten, bestående av Fadern, Sonen och den Helige Ande, alla av samma väsen.

På kyrkomötena, som skulle fastställa den rätta läran, blev det till slut både gräl och slagsmål mellan *homousianer*, som envisades med att Sonen var av *likadant* väsen som Fadern, och *homoiousianer*, som ansåg att Sonen på sin höjd var av *liknande* väsen som Fadern. De förra segrade till sist, och på kyrkomötet i Konstantinopel år 381 röstades den Helige Ande in som den tredje självständiga personen i gudomen med endast en rösts övervikt!

Detta skedde då kejsar *Theodosius I* på inrådan av sin biskop förklarade den ortodoxa kristendomen för statsreligion i det östromerska riket: *"Det är vår vilja, att alla de folk som styras av vår nåd skall leva efter den religion, som den gudomliga aposteln Petrus förkunnade för romarna, i överensstämmelse med den evangeliska undervisningens tro, att Faderns, Sonens och den Helige Andes gudomspersoner är med samma värdighet förenade i helig treenighet. De som följer denna lag skall kallas katolska kristna. Då vi anse de andra, som bär en kättersk läras skam och vilkas församlingar inte har rätt att kalla sig kyrkor, vara vanvettiga, så må dessa först drabbas av Guds hämnd och sedan av det straff som vår vrede, ledd av himlens vilja, kan anse rättvist."*

Kristendomen hade därmed blivit en totalitär religion, där förföljelser av såväl hedningar som olíktänkande inom de egna leden bedrevs. Hedniska tempel lades i ruiner över hela det romerska riket. I Alexandria raserades inte bara det tempel som var invigt åt den läkekonstens gud, som av egypterna kallade för Sarapis och av grekerna för Aiskhylos, utan också det berömda biblioteket med alla dess ovärderliga bok- och konstskatter.

En av de ruskigaste handlingar som begicks av den ortodoxa kyrkans ledare och hantlangare var mordet år 415 på den berömda matematikern och nyplatoniska filosofen *Hypatia*, dotter till *Theon*, en framstående matematiker i Alexandria. Hon hade blivit ryktbar såväl för sin lärdom och vishet som för sin dygd och skönhet, och vid sina offentliga föreläsningar haft besökare från hela Orienten.

Hypatia hade emellertid fått en farlig fiende i *Kyrillos*, den fanatiskt ortodoxe ärkebiskopen i Alexandra. Han hade länge framställt hennes filosofi som en avskyvärd hedendom och kallat henne för en satanisk trollkvinna, och kristna munkar som påverkats av hans hat ansåg henne förtjänt att dödas som ett djävulens redskap.

Fruktan för inbillningsfoster som djävlar och helvete hade länge utnyttjats av kyrkliga ledare för att hålla de troende massorna lydiga och undergivna, men det kunde också inspirera till ett glödande hat, med de grymmaste illdåd som resultat. Jesu förkunnelse av barmhärtighet och människokärlek hade därmed reducerats till allt mindre betydelse och ersatts av allt värre förföljelser av människor som hyste en annan uppfattning beträffande de av kyrkomötena fastslagna dogmerna.

När Hypatia en dag åkte iväg från sin föreläsning, anfalls hon av en rasande hop vilda munkar, drogs ner från sin vagn och misshandlades svårt. Efter att ha släpats bort till en närbelägen kyrka slets kläderna av henne och hon stenades till döds mitt framför en kristusbild. Sedan högg man hennes kropp i bitar, vilka släpades genom Alexandrias gator för att därefter brännas upp på en avrättningsplats!

Regent i det östromerska rikets huvudstad Konstantinopel var vid denna tid den ortodoxa religiösa unga kejsarinnan *Pulkheria*, som stadgade dödsstraff för varje hednisk gudsdyrkan. År 448 utfärdades så ett edikt, enligt vilket *"alla arbeten av filosofen Porfyrios och andra motståndare till kristendomen skulle brännas, till användande av Guds vrede och för att själarna ej skall ta skada."* Utrotandet blev så fullständigt, att de allra flesta mot den kristna kulturreligiösa trosläran kritiska skrifterna nästan spårlost försvann.

För att riktigt göra slut på nyplatonikernas religionskritik beslöt kejsar *Justinianus* år 529, att alla filosofiska skolor i Athen och annorstädes skulle stängas. Kritiskt tänkande har ju aldrig tolererats av diktatoriska regimer. På kyrkomötet i Konstantinopel år 553 bannlystes också för säkerhets skull den av Immanuel förkunnade läran om återfödelsen, vilken i den Heliga Skrift redan hade efterträtts av det paulinska tokeriet om de dödas återuppståndelse ur sina gravar på den yttersta dagen, då deras kroppar skulle återförenas med sina på något sätt bevarade själar.

Det romerska imperiet hade sedan någon tid tillbaka börjat rämna i sina fogar efter anfall norr- och österifrån av både hunner och germanska stammar såsom västgoter och östgoter. Vad de båda senare beträffar, hade de ändå förmått att omvända sig till kristendomen, förmodligen på grund av utsända missionärers hyfsade uppträdande, men kanske mest för att deras hövdingar hade äregiriga planer på att komma till makten i de båda romarrikena. Frankernas kung *Klodvig* hade på 490-talet genom inflytande av sin fromma kristna drottning Klotilda låtit döpa sig, och hans folk följde det kungliga föredömet.

Ingen motvikt fanns längre till det teologiska vanvettet, och det sunda förnuftet slogs i bojor. Den kristna läran hade förvandlats till ett trosreglemente, som utan vidare borde accepteras av alla och envar. Sedan striderna om Kristi gudom upphört, vågade ingen tala i teologiska frågor och den fria debatten upphörde, eftersom kyrkan härskade med absolut makt.

I det östromerska kejsardömet, som formellt ägde bestånd ända fram till turkarnas erövring av Konstantinopel 1453, upprätthölls dock i vissa kretsar forntidens litterära och filosofiska traditioner. Man studerade skrifter av Platon och Aristoteles på deras eget språk, och flera bibliotek hade talrika arbeten av de gamla grekiska forskarna och filosoferna. Det skulle bli av stort värde för framtiden.

En märklig filosofisk rörelse under 1100- och 1200-talen var *skolastiken*, så benämnd efter de skolor som frankernas konung *Karl den store* hade låtit grunda några århundraden tidigare. Redan på 800-talet hade en lärd irländsk munk, *Johannes Scotus Erigena*, tillåtit sig en friare förklaring av bibeln och de kristna dogmerna, med motiveringen att filosofin och tanken behövdes som stöd för tron. Av paven anklagad för kätteri och förföljd av de ortodoxa lär han dock av blivit dödad av andra munkar.

Ett liknande fritänkeri framfördes på 1100-talet av *Peter Abelard*, som ansåg att alla kyrkans dogmer skulle framställas i förnuftsgiltig form och att vetenskapen skall gå före tron. För sådana djärva uttalanden kallades den skolastiske filosofen att som kättare stå till svars inför ett kyrkomöte, som dömde honom att bränna sina skrifter och att för alltid hållas instängd i ett kloster.

En både filosofiskt och vetenskapligt inriktad engelsk munk på 1200-talet var *Roger Bacon*, som intresserade sig för naturens lagar och satte empirisk forskning före all möjlig teologisk spekulation. Hans skriftliga verk om teologins brister stämplade honom givetvis som en oförbätterlig kättare, och av sin ordensgeneral blev han förvisad till ett klosterfängelse på tio år. Vid varje olydnad sattes han i arrest, där han fick leva på vatten och bröd.

Den kristna kyrkans förföljelser av kättare och så kallade häxor under medeltiden och ända fram till 1700-talet hör till det grymmaste tyranni som någonsin utövats i världshistorien. Redan kyrkofadern *Augustinus* hade hävdad, att "det är mycket bättre, att somliga förgås i sin egen eld, än att hela församlingen får brinna i helvetet". I början på 1000-talet kunde en lärd och from abbot vid namn *Teofanes* påstå, att det var "överensstämmande med evangeliets anda att bränna kättare levande", och denna omänskliga metod att avrätta människor med en avvikande trosuppfattning skulle snart höras till ordningen för dagen. Tortyren på bälet räckte ju inte en hel evighet som lidandet i helvetet!

Att kristendomen var en mördarreligion framgick även av de korståg som på påvornas uppmaning igångsattes mot muslimerna i Mellanöstern för att erövra det Heliga Landet. Men de västliga katolikerna passade också på att 1204 storma och plundra den grekisk-ortodoxa staden Konstantinopel, som man lag i tvist med om trosläran och vars dyrbara föremål man nu kunde lägga beslag på.

Hans helighet paven i Rom började vid denna tid att förkunna syndernas förlåtelse åt dem som bekämpade det hemska kätteriet med vapen i hand, och korståg igångsattes även mot frikyrkliga rörelser i Väst Europa. En rik köpman från trakten av Lyon vid namn *Petrus Valdes*, som hade sålt sina ägodelar och gett pengarna till de fattiga, gick till angrepp mot sedefördärvet inom den förmögna kyrkan och försvarade varje troendes rätt att läsa evangelierna och utöva prästerliga funktioner. Sedan hans åsikter fördömts som kätterska av ett kyrkomöte, utsattes hans trogna anhängare, *valdenserna*, för systematiska förföljelser med eld och järn.

Ett verkligt korståg anställdes mot en annan sekt, *albigenserna* från staden Albi i södra Frankrike, vilka tog avstånd från såväl dogmen om Kristi gudom som den sedliga urartningen inom prästerskapet. Paven *Innocentius III* utnämnde en legat till inkvisitor med uppdrag att undersöka de kätterska förhållandena, som albigenserna ägna sig åt, och förbereda deras utrotande, om de inte avsvor sig sina villfarelser.

När greve *Raymond VI* i sitt sydfranska furstendöme efter sin vägran att hjälpa till med att förfölja albigenserna blivit bannlyst, och påvens legat år 1208 blivit ihjälslagen på ett värdshus, proklamerade kyrkans överhuvud ett korståg mot de av greven beskyddade undersåtarna. Baronerna *Simon de Montfort* samt andra ledande adelsmän och biskopar ställde gärna upp för att med vapenmakt berika sig på albigensernas och den sydfranske grevens bekostnad. Det långvariga inbördeskriget krävde hundratusentals människors liv, och massvis av kättare hängdes eller brändes fram till freden 1229. Enbart vid intagningen av staden Béziers 1209 mördades under kyrkklockornas ringning minst 20.000, och av dessa innebrändes 7000 i en kyrka.

Efter kriget organiserade paven *Gregorius IX* den så kallade Heliga Inkquisitionen, en kyrklig polismyndighet och domstol av munkar tillhörande dominikanernas orden, som skulle rannsaka, döma och straffa alla och envar som på minsta sätt kunde misstänkas för kätteri.

Alla misstänkta kastades i ohyggliga fängelsehålor och underkastades tortyr av flera slag, med eld, vatten, sträckbänk, tumskrivar, glödgade järnstövlar och så vidare. Hade de anklagade överlevt dessa gräsliga plagor, återstod själva avrättningen, såsom bränning i glödande ugnar eller på flammande bal. Det senare kallades för en troshandling och betraktades som en kyrklig fest. Den kristna skräckvålden skulle fortsätta åtminstone fram till den så kallade upplysningstiden på 1700-talet..

På 1300-talet var det minst lika farligt att ägna sig åt fritt tänkande eller ifrågasätta kyrkans auktoritet. Men i och med den stora schismen i kyrkan, då i Rom och Avignon valda pavar bekämpade och bannlyste varandra, började några fria tänkare våga sig på att framföra kritik mot den kyrkliga dogmatiken.

Den radikale engelske teologiprofessorn *John Wyclif* hade djärvheten att förkasta dogmer och ritualer som inte hade stöd i bibeln, såsom läran om brödet och vinets förvandling i nattvarden, avlat, bikt, helgondyrkan, och barndop. Han instämde 1384 inför ett par kyrkomöten, avsattes från sin lärostol och fick sina utgivna skrifter uppbrända men avrättades inte.

Wyclifs inte fullt så radikale anhängare i Prag, teologen och rektorn vid universitetet *Jan Hus*, gick det emellertid värre för. Han ville också reformera kyrkans lära, seder och bruk, kritiserade den tillsatte antipåven *Johannes XXIII:s* påbud om försäljning av avlatsbrev för att finansiera ett krig mot kungen i Neapel och kallade paven antikristlig. Härigenom förlorade han den böhmiske kungens stöd.

Tyska rikets 1410 nyvalde kejsare *Sigismund*, som ville göra slut på den kyrkliga schismen och konsolidera sin egen ställning i ett enat tysk-romerskt rike med en kejsare och en påve, uppmanade *Johannes XXIII* att sammankalla ett allmänt kyrkomöte i Konstanz 1414, vilket denne också gjorde. Till mötet instämde dessutom den för kätteri anklagade *Jan Hus* för att där redogöra för sina påståenden, visserligen försedd med fri lejd från kejsaren till sitt skydd.

I stället för att ges tillfälle att försvara sig i en offentlig disputation sattes *Hus* i fängelse och uppmanades att avsvärja sina kätterska teser. När han vägrade, fördes han den 6. juli 1415 ut till det förberedda bålet, där han iklädd en pappersmossa med tre målade djävlar brändes levande till döds. Hans förkolnade kvarlevor kraftades ihop av bödeln och kastades sedan ut i Rhenfloden.

Den kristna kyrkans omänskliga tyranni skulle fortsätta ytterligare ett par århundraden, men efter medeltidens mörker uppenbarade sig redan ljuset från gryningen av en ny tid vid horisonten. Intresset för den forntida grekisk-romerska kulturen med dess filosofer och vetenskapsmän ökade under den så kallade renässansen, och vid olika universitet, speciellt i Italien, studerades latin och grekiska mer och mer. Man skulle nästan kunna tro att flera av de gamla grekerna hade återfötts längre västerut!

Ett stort framsteg för den mänskliga kulturen var givetvis den epokgörande uppfinning, som tysken *Johann Gutenberg* på 1450-talet bidrog med, nämligen *boktryckarkonsten*. Med block av sammanfogade lösa typer blev det möjligt att på mekanisk väg snabbt mångfaldiga tryckta böcker, så att litteraturen på det viset kunde bli åtkomlig för vanligt folk.

Lärda humanister, vilka satte människans *bildning* som mål framför att ägna sig åt teologiska härklyverier, började snart uppträda här och var. En sådan var *Erasmus av Rotterdam* (1469-1536), vilken såg det som ett etiskt ideal att utveckla individen genom att förena kristendomen med humanism. Med sin fria vilja hade människan förmåga att själv forma sin tillvaro i enlighet med de gudomliga buden.

I vänskap förenad med Erasmus och påverkad av honom var den humanistiske statsmannen i England *Thomas More* (1478-1535). I boken *Utopia* (det grekiska ordet betyder "landet ingenstans") beskriver han sin vision av ett idealsamhälle, där medborgarna delar på alla tillgångar utan missunnksamhet, och där maktbegär och vinningslystnad lyser med sin frånvaro. Knappt två årtionden efter publiceringen av denna bok skulle *More* få lägga huvudet på stupstocken, när han inte hade velat erkänna kung *Henrik VIII* som den engelska kyrkans överhuvud!

Redan hösten 1517 hade en 33-årig augustiner munk och teologiprofessor i universitetsstaden Wittenberg vid namn *Martin Luther* satt upp en latinsk skrivelse på kyrkoporten med kritiska synpunkter på speciellt avlatshandeln, varigenom troende kristna genom så kallade avlatsbrev kunde köpa sig fria från straff för sina synder. Skrivelsen blev genast översatt och spridd i hela Tyskland, vilket blev inledningen till en allt starkare kritik av den förda kyrkopolitiken. Påven vid den här tiden hette *Leo X*, under vars ämbetslid avlatshandeln fick större utbredning än någonsin. Det behövdes nämligen mycket syndapengar för betalandet av hans kostnadskrävande byggprojekt i Rom, den magnifika Peterskyrkan!

I själva verket hade Luther stöd av åtskilliga tyska furstar, vilka såg med ovilja på den ström av pengar, som gick till Rom. Han vågade till och med ifrågasätta påvens auktoritet att tolka bibeln enligt sitt eget omdöme och efterlyste en reform av kyrkan i olika hänseenden. När Luther i en officiell skrivelse från påvedömet den 2. januari 1521 bannlystes för sina öppet framförda kätterska åsikter, krävde kurfurst *Fredrik III* i Sachsen att hans undersåte skulle beviljas rätten att höras inför den tyska riksdagen i en opartisk rättegång, innan han dömdes för någonting.

Till kejsare i Tyskland hade nyligen valts den unge habsburgaren *Karl V*, som inte bara härskade i Spanien och Nederländerna utan också var inbegripen i en maktkamp om herraväldet i Italien med den franske kungen *Frans I*. Före det tyska kejsarvalet hade den senare faktiskt understötts som kandidat av *Leo X*, även om habsburgaren utgått som segrare i den maktkampen genom att muta kurfurstarna med större penningssummor, som han fått låna av finanshuset *Fugger* i Augsburg!

På riksdagen i Worms, där Luther infann sig personligen den 17 april 1521, vägrade han bestämt att ta tillbaka någonting, om han inte kunde övertygas av Skriftens ord eller sunt förnuft. Den andra dagen hade han till och med djärvheten att i den katolske kejsarens närvaro tala om påvedömet maktbegär och vinningslystnad och framhöll att också kyrkomötet i Konstanz 1415 hade handlat i strid mot Skriftens klara ord, när *Jan Hus* hade dömts till döden som kättare.

Efter Luthers djärva anföranden måste *Fredrik III* inofficiellt föra honom ut ur Worms och bereda honom en hemlig fristad i sitt slott Wartburg, där han efter en tid skulle få möjlighet att verka öppet för sin sak igen. Han kunde där även översätta det så kallade Nya testamentet till sitt modersmål, så att allt fler tyskar fick möjlighet att ta del av skriftens innehåll. En växande reformationsrörelse skulle snart leda till en freds-uppgörelse, varigenom protestantiska trosriktningar i olika furstendömen äntligen beviljades den demokratiska rättighet som kallas religionsfrihet.

För avskaffandet av de sociala orättvisorna var tiden tyvärr ännu inte mogen, och krigen hade skapat mycket elände. När på 1520-talet ett bondeuppror svepte fram över Tyskland, räknade deltagarna med Luther som en bundsförvant och ledare i kampen för social och ekonomisk rättvisa. Men beskyddad som han var av furstar och adelsmän vägrade han att stödja upproret och hänvisade i stället till bibelns ord om lydnad mot överheten.

Som kyrklig reformator var väl Luther heller inte särskilt radikal. Han hade förmodligen alltför okritiskt tillägnat sig Paulus' tankegångar om "rättfärdiggörelse genom tron allena" och reagerade väl heller inte offentligt mot sadant som att "kvinnan skall tiga i församlingen och vara mannen underdanig liksom slaven sin herre". Vad Matteusevangeliet beträffar hade han troligen inte den minsta aning om att det bara var en systematiskt förfalskad avskrift av ett försvunnet original.

En betydligt radikalare sanningsökare och självständigt tänkande person var den spanske humanisten *Miguel Serveto*, om vars tragiska livsöde vi kan läsa i den intressanta boken "*Serveto och den eviga elden*" av den tidigare välkända och begåvade svenska skådespelerskan *Eva Dahlbeck*.

Den nämnde spanjoren, troligen född 1509 i den lilla staden Villanueva, Aragonien, och inte 1511 i Tudela, Navarra, där hans far fått anställning som kunglig notarie, hade således vuxit upp i ett rike, som efter Aragoniens sammanslagning med Kastilien samt Columbus' upptäckt och påbörjade kolonisering av Amerika hade blivit en stormakt, men där också ett religiöst skräckvälde hade utövats. Från begynnelsen av sin ämbets-tid år 1480 till sitt 1498 avslutade jordeliv hade den katolska kyrkans berömde storinkvisitor i landet, *Tomas de Torquemada*, under sin påstådda kamp mot djävulen redan hunnit bränna tiotusentals kättare levande på bål!

Sin grundläggande utbildning fick den hyperintelligente *Miguel Serveto* vid universitetet i Aragoniens huvudstad Zaragoza, där han skrivits in vid mycket tidig ålder och gjort stora framsteg i sina studier. Det gällde sådana ämnen som latin, grekiska, hebreiska och franska, liksom filosofi, teologi och geografi, snart kompletterade med matematik och astronomi.

Till skillnad från sina religiöst konservativa föräldrar var den unge *Miguel* inte opåverkad av den nya reformationsrörelsen som på 1520-talet spreds på olika håll från Luthers Tyskland. Dess talesmän framstod ju med viss rätt som samvetsfrihetens och humanitetens förkämpar.

Under sina fortsatta studier vid universitetet i den sydfranska staden Toulouse råkade *Serveto* också få ett upptryckt exemplar av Bibeln i sina händer, något som inte många hade tillgång till. Att ägna sig åt bibelstudium var i hans spanska hemland till och med straffbelagt, tydligen för att förhindra uppkomst och spridning av några kätterska villfarelser.

Servetos källkritiska studier ledde honom fram till insikt om vilken ömtalig grund i bibeltexterna de kyrkliga dogmerna vilade på, och hur viktigt det är att granska olika översättningar i ljuset av erfarenhet och förnuft. I sin strävan efter en välgrundad och logiskt acceptabel världsbild gick han till och med längre än Luthers humanistisk-evangeliske medhjälpare, den lärde *Philip Melancton* (1497-1560), en om också något tveklugen anhängare av samvetsfrihet och minoriteters rättigheter.

Den besynnerliga och logiskt självmotsägande dogm, enligt vilken en kärleksfull och barmhärtig Gud skulle ha förutbestämt (predestinerat) ett antal utvalda individer till evig salighet, medan de övriga redan före sin födelse var förutbestämda till evig förtappelse, avvisade Serveto således mycket kategoriskt.

Lika kategoriskt avvisade den spanske fritänkaren den kyrkliga dogm, som man hittat på av maktpolitiska skäl, nämligen att Jesus av den syndbelastade mänskligheten skulle dyrkas som en variant av den allsmäktige Skaparen själv. Enligt denna dogm skulle det någonstans i himlen finnas en personlig men trefaldig Gud, som i en av sina personer uppenbarat sig som Jesus Kristus, Frälsaren av dem som tror på honom.

För Serveto var ett odelbart gudomligt väsen nyckeln till hela skapelseprocessen. Det var den skapande urensergin, den universella intelligensen, vars existens vi inte kan skapa oss en begriplig bild av. Direkta besked om våra egna existensvillkor har vi ändå fått från Jesus Kristus, en i en människokropp inkarnerad andevarelse av samma väsen som gudomen.

Enligt Serveto hade den kristna kyrkan med sina dogmer och ritualer förvanskad Jesu undervisning och tagit över hans plats. Men kyrkan är inte till för att härska över och fjättra människorna utan för att tjäna och frigöra dem. I stället för att utsättas för något andligt förtryck behövde människan lära känna sig själv och sin egen andliga livskraft.

För höjdarna i den kyrkliga hierarkin med påven i toppen handlade det mestadels inte om människornas andliga utveckling utan om att skaffa sig själva så mycket makt och rikedom som möjligt, och renässans-påvarnas sedeslöshet bredde ut sig. Så hade exempelvis *Alexander VI* av huset Borgia redan före sitt val till påve 1492 gjort sig känd för sina sexuella förbindelser med lösaktiga kvinnor – även gifta sådana – och avlat minst åtta barn med några av dem. Som kyrkans överhuvud hade han ett helt harem omkring sig.

Hans helighet *Leo X* av det rika och mäktiga huset Medici skall inför sin närmaste omgivning inte ens ha besvärat sig med något tröttsamt hyckleri beträffande sin religiösa ståndpunkt. Enligt en historisk källa lär han ha fällt det intressanta yttrandet: "*Alla vet väl hur mycket nytta vi har haft av den där fabeln om Jesus Kristus!*" För Leo innebar påvevärdigheten själva kulmen på hans sociala och ekonomiska karriär, en orubblig maktställning och inte minst tack vare avlatshandeln nästan obegränsade medel att tillfredsställa hans omätliga lyxbehov.

En annan medlem av huset Medici, som 1523 för dyra mutpengar till kardinalskollegiet fått sig vald till påve under namnet *Clemens VII*, hade i hemlighet allierat sig med Franz I i dennes kamp mot Karl V om herraväldet i Italien. När den senares tyska landsknektar inte kunde få ut sin sold, hade dessa 1527 efter ett myteri intagit och plundrat Rom, men med hotet från protestantiska furstar norrifrån och turkiska trupper från sydost hängande över sig hade den habsburgiske kejsaren tvingats till en uppgörelse med påven.

År 1530 fick Miguel Serveto tillfälle att följa med sin konung Karl till Bologna, där denne av påven som en sorts medlingsgest i maktkampen mellan Kyrkostaten och det Heliga tysk-romerska riket skulle krönas till kejsare för andra gången. Redan nu hade Serveto fått fullkomligt klart för sig, att påvens påstådda ämbetsutövning som Guds ställföreträdare på Jorden inte hade någon som helst grund i Bibelns evangelier.

Från Bologna gick resan så norrut till Tyskland, där Karl V vid en riksdag i Augsburg förgäves sökte få de protestantiska furstarna att till honom som rikets kejsare överlämna de nyligen beslagtagna kyrkogodsens. Den reformatoriska rörelsen hade fått vind i seglen, men stod samtidigt under ett konstant hot från såväl kejsaren som påven, vilka båda hade behov av totalitär kontroll som grund för sina maktsträvanden.

Den unge humanisten Serveto lyckades nu få kontakt med några ledande reformatorer såsom *Martin Butzer* i Strassburg, där åtskilliga förföljda protestanter hade fått en tillflyktsort, men samtalen gav inte något större resultat. Butzer hade visserligen rykte om sig att tvivla på den fastslagna dogmen om en treenig gud, men att den protestantiska rörelsen officiellt skulle proklamera tron på en enda enhetlig gud ansåg han för radikalt. Kristus dyrkad som en unik del av gudomen var ju en alltför omistlig maktfaktor för den kyrkliga hierarkin för att det skulle löna sig att försöka avskaffa den.

Men grundforskning och fritt tänkande beträffande en så viktig fråga som Guds verkliga natur och identitet var något som Serveto länge varit sysselsatt med, och han ansåg det nu vara dags att redovisa vad han kommit fram till. Sedan han lyckats hitta en förläggare i trakten av Strassburg, lät han därför år 1531 publicera sin kontroversiella skrift "*De Trinitatis erroribus*" ("Om Treenighetens felaktigheter"), 1532 följd av en annan i samma ämne.

Men nu blev den politiska situationen allt ömtaligare i Tyskland, trots att protestanterna tillerkänts fri religionsutövning på många håll genom ett fredsfördrag sistnämnda år. En grupp av anabaptister (vederdöpare) lyckades ockupera en katolsk stad i Westfalen och under ledning av en sinnesrubbad extremist vid namn *Jan Bockhold* upprätta ett förtryckarvälde med godtyckliga avrättningar. Själv kunde han där leva i omåttlig lyx tillsammans med ett harem av sexton hustrur, tills staden återintogs av biskopens trupper under ett fruktansvärt slaktande. Den anabaptistiske ledaren släpades omkring i en bur och förevisades som ett vilt djur, innan han avrättades under fasansfulla former.

Sådana följder av den konfessionella friheten blev komprometterande för den reformistiska rörelsen, och när Serveto bland lutheranerna fick allt mindre gehör för sina radikala tankar, bestämde han sig för att under namnet *Michel de Villeneuve* ännu en gång flytta till Frankrike, där han kunde ägna sig åt annan verksamhet för sitt uppehälle.

Efter ett besök i Paris anställd i ett bokförlag i Lyon fick han där själv ansvara för en nyutgåva av det geografiska verk, som på 100-talet författats av den lärde greken Claudius Ptolemaios i Alexandria. På inrådan av en sympatiskt inställd man, som fått en medicinsk skrift utgiven på förlaget, bestämde sig Michel de Villeneuve för att studera detta ämne vid universitetet i Paris. Det lyckades han så bra med, att han några år senare fick doktorsgrad i medicin och även gått till historien som upptäckare av den lilla blodomloppet i lungor och hjärta.

Efter att en tid ha försörjt sig som läkare i den franska landsorten hamnade Villeneuve år 1541 i staden Vienne, där han anställdes som ärkebiskopens livläkare och faktiskt också i tolv år åtnjöt handgunst och beskydd. Han fick en god ekonomi och rätt så bekväma levnadsvanor, men kände ändå inom en saknad över att inte kunna hänge sig åt vad han uppfattade som sin egentliga livsuppgift: att framskapa en ny och bättre livsuppfattning.

Men år 1546 gjorde denne sanningssökare en felbedömning, som skulle kosta hans liv: han trodde sig kunna återuppta ett positivt tankeutbyte med en annan jämnårig och begåvad reformivrare, som han år 1534 haft kontakt med i Paris och då uppfattat som en meningsfrände, vilken arbetade för samma mål: en bättre kristen tro än den dåvarande.

Denne man, *Jean Calvin*, som sett flera av sina vänner brännas levande på bål av den katolska inkquisitionen och känt sig tvingad att själv lämna landet av säkerhetsskäl, hade 1541 lyckats bli erkänd ledare för den efter ett antikatolskt uppror bildade reformerta kyrkan i Genève, dit många av påvekyrkan förföljda fransmän hade tagit sin tillflykt.

Vad den spanske humanisten inte visste om, var att Calvin under inflytande av sin tjugo år äldre landsman och föregångare som kyrkoledare på platsen, *Guillaume Farel*, hade undergått en nästan ofattbar förändring av sin personlighet till det sämre. Denne Farel hade visserligen i samarbete med en nationell schweizisk befrielserörelse med våldsmetoder och masspsykos lyckats driva det förtryckande katolska prästerskapet på flykten, men själv var han bara en hänsynslös fanatiker, som saknade förmåga att organisera en reformert kyrka efter teoretiskt genomtänkta principer.

Den landsflyktige Calvin, som redan 1534 hade publicerat en skrift med teorier om hur kristendomen med rätt tolkning av de evangeliska texterna borde inrättas. När han två år senare på resa norrut från tog in på ett värdshus utanför Genève, logerade hans reskamrat inne i staden, där tillståndet var kaotiskt. Denne gav då Farel tips om Calvins närvaro, så han kunde uppsöka den teoretiske experten för att engagera honom som medhjälpare och kyrkoledare.

När Calvin tvekade, tog Farel ett psykologiskt skamgrepp på honom för att utnyttja hans inneboende gudsfruktan: "*Du skyller på dina studier! Men i Gud den Allsmäktiges namn gör jag veterligt, att hans förbannelse kommer att träffa dig, om du nekar Herren din hjälp i hans verk och sätter dig själv högre än Kristus!*"

Detta oväntade utspel tolkade Calvin som ett krav från Gud själv och åtog sig det himmelska uppdraget. I själva verket skulle hans ledning av den reformerta kyrkan i Genève utveckla sig till ett nytt omänskligt förtryckarsystem av liknande art som det katolska!

Villeneuves försök att i skriftlig korrespondens genomföra en förnuftigt resonemang i trosfrågorna på jämbördig nivå med sin tidigare samtalspartner Calvin blev ett rent misslyckande. Denne svarade högdraget och tillrättavisande i det ena brevet efter det andra, och diskussionen blev allt mera ovetting. När den nye kyrkoledaren tröttnade på polemiken och skickade sin skrift *Institutio religionis christianae* (Inrättandet av den kristna religionen) till humanisten för egen genomläsning, fyllde denne verkets marginaler med diverse kritiska kommentarer och skickade det tillbaka.

Till slut fattade Villeneuve det ödesdiga beslutet att offentligen bemöta Calvin med en egen skrift i ämnet kallad *Christianismi restitutio* (Kristendomens återställande) publicerad anonymt i början av år 1553. Men i korrespondensen med Calvin hade han tidigare skickat med några blad ur hans handskrivna manuskript till detta verk. Detta utnyttjade den reformerte kättaren till att försöka få sin humanistiske kättarmotståndare avrättad i Frankrike, genom att låta en medhjälpare indirekt få hans författarskap avslöjat för den franska inkvisitionen!

När det inte lyckades genom att Villeneuve efter arresteringen i Vienne fick tillfälle att fly ur landet och hade valt Genève som första tillflyktsort, blev besökaren den 13 augusti 1553 arresterad på Calvins order, anklagad för kätteri. I 2 ½ månaders tid inlåst i en ruten fångelsehåla och underkastad det ena förhöret efter det andra underrättades fången på morgonen den 27 oktober om sin förestående avrättning.

Han hade befunnits skyldig till att i Tyskland ha utgivit en bok full av händelser mot den heliga Treenigheten och senare i hemlighet låtit trycka en ny bok, full av ohyggliga händelser även mot andra heliga lärosatser i den kristna religionen. "Därför dömer vi dig, Michel Servet, i Faderns, Sonens och den Helige Andes namn att i bojor föras avrättningsplatsen, bindas vid en päl och brännas fullt levande till dess att din kropp förvandlats till aska!"

Strax därpå tände bödeln balet med sin fackla, och lagorna slog ut från offrets svavelindränkta lövkrans kring huvudet. Gang på gang kunde man genom den täta röken höra den torterades plågoskrin och hans halvkvävda akallan: "O, Gud, bevara min själ! Jesus Kristus, son av den evige Gud, förbarma dig över mig!" Genom att elda med fuktig ved hade man lyckats förlänga lidandet, först efter en halvtimme var det hela över.

Att en gren av den protestantiska rörelsen, den reformerta kyrkan under Calvins regemente, så totalt hade återinfört den katolska kyrkans värsta förföljelse- och tortyrmeter, innebar givetvis ett svårt avbräck för denna rörelse. Den lutherska grenen hade ju heller inte avlägsnat sig särskilt långt från det gamla mönstret, och såväl påvens som kejsarens makt var fortfarande stor.

Att ifrågasätta vissa av den kristna kyrkans fnoskiga dogmer var i detta läge tydligen rent livsfarligt, men man kunde ju åtminstone ställa upp till försvar den enskilda människans rätt att framföra kätterska åsikter. Om de var felaktiga, borde de ju kunna vederläggas med hänvisning till bevisbara fakta och logiskt tänkande.

Denna tredje ståndpunkt – vid sidan om ställningstagande för eller emot en viss uppfattning – intog en lärd humanist vid namn *Sebastien Castellion*, professor i grekiska vid universitetet i Basel i nordligaste Schweiz men härstammande från Savoyen vid gränsen till Italien. Den fria anden, menade han, strävar efter ett minimum av giltiga sanningar, utgörande stommen för en hållbar verklighetsuppfattning, men åsiktsfriheten måste man slå vakt om.

Året efter Servetos död skrev professor Castellion under pseudonym en "Avhandling angående kättare", med uttalanden av olika auktoriteter, vilka samtliga fördömde dödsstraff för avvikande trosbekännelser. Höjdpunkten var ett citat av den unge frihetskämpen Jean Calvin: "Det är inte att handla som kristen att med eld och svärd förfölja dem som kyrkan förskjutit eller neka dem de mänskliga rättigheterna."

Det väsentliga i det kristna budskapet är kärlek och medmänsklighet, och de som tolkar evangeliernas utsagor på annat sätt än det av kyrkan erkända måste få göra det, även om de stämplas som "kättare". Vad som nu menas med det, av alla existerande sekter finns det väl nästan ingen som inte håller de andra för "kättare".

Den grymma avrättningen av Serveto som kättare hade inget stöd i Jesu lära, menade avhandlingens författare, "Michel Servet brändes inte på Kristi begäran utan på Calvins order, och hela kristenheten blir komprometterad av en sådan handling". -- "Vilken ondskans djävulhet bland människorna att vilja skylla sådana gärningar på Kristus, som utförts på inrådan av Satan!"

Kalvinisternas femte kolonn i Basel hade i god tid rapporterat om den obehagliga avhandlingen och tryckförbud utfärdades från deras högkvarter i Calvins stad. Castellion stod emellertid fast vid sitt krav på tolerans och kunde göra sig hörd i sin undervisning och personliga skriftväxling. Skaran av sympatisörer växte bland såväl studenter som lärda och teologer från när och fjärran. Självaste Philip Melancthon flyttade över sin positiva inställning från Calvin till professorn i Basel.

De följande åren blev tyvärr de svåraste i Castellions liv. Calvinisterna gjorde sitt yttersta för att hitta en förevändning att få den folkkäre professorn i Basel kättarförklarad och avrättad. När försök att locka honom till öppen debatt i predestinationsfrågan eller en komprometterande programförklaring misslyckades, gav Calvin ut en pamflett full av de grövsta smädelser mot honom.

I sitt publicerade svar var Castellion betydligt hovsammare och vädjade till förnuft och besinning hos angriparen: *"Hur vågar du sprida sådana saker om mig med Gud till vittne, Calvin? Begriper du inte, hur farligt det är att ta Gud till vittne på beskyllningar som uteslutande dikterats av ditt hat och ursinne?"*

Attackerna fortsatte emellertid, och man förberedde att ställa honom inför domstol, bland annat anklagad för att utan vederbörligt tillstånd ha gett ut en bok med titeln *"Råd till det förhärjade Frankrike"*. Den innehöll en varning för religiös intolerans och manade till endräkt och försoning mellan de olika kristna samfund, som nu var i färd med att slita sönder varandra i sitt inbördes hat. Något som för övrigt snart skulle inträffa i samband med den så kallade Bartolomei-natten i Paris år 1572.

Med en ansträngd ekonomi och en stor familj att försörja samt lidande av stress och näringsbrist insjuknade och dog emellertid Castellion vid slutet av 1563, knappt ett halvår före sin fiende Calvins död. Den människovänlige humanisten undgick därmed rättegång och hans teser om tolerans, fred och försoning spreds till åtskilliga europeiska länder.

I maktkampen mellan katolska och protestantiska länder i Europa hade visserligen de senares svarighet att uppnå enighet i trosfrågor försvagat dem, men detta uppvägs av att exempelvis England och de nordiska länderna hade övergett katolicismen och infört statskyrkor av mer eller mindre reformat slag, alltså ett bakslag för påvens och kejsarens mer totalitära maktsystem.

Än så länge kunde dock pavekyrkan fortsätta som vanligt med sina grymma förföljelser av fria tänkare. En sådan var den italienske filosofen *Giordano Bruno* (1548-1600), som inte bara ansåg att Jorden och andra planeter rör sig runt solen, utan också att det finns ett universellt andeväsen i hela naturen, samt troligen även andra bebodda världar i rymden. När Bruno efter flera ars fängelse vägrade att återkalla sina kätterska åsikter, lät den Heliga Inkquisitionen bränna honom levande på Blommornas torg i Rom. För att hindra honom att tala hade man dessförinnan slitit tungan ur munnen på honom med en tång!

På tal om grymma avrättningar bör kanske påpekas, att såväl under som efter medeltiden inte bara massor av män blev avlivade som kättare utan också massor av kvinnor som "häxor". Vägen dit hade väl öppnats av pavekyrkan redan på 300-talet, då dess ledning hade införlivat den mosaiska religionens texter i kristendomens Heliga Skrift och därigenom identifierat hebreernas blodtörstiga stamgud Jehova med de kristnas treeniga Herre och Gud. Varje läskunnig person med tillgång till 2:a Mosebok 22:18 kan ju själv ta del av Herrens befallning: *"En trollkvinna skall du inte låta leva!"*

I den katolska kyrkan ansåg man tydligen inte att det räckte med det eviga straff i ett brinnande helvete, som "häxorna" skulle dömas till på den yttersta dagen, utan att det måste förberedas genom tortyr och bål i dåtidens värld. I vår egen lutherska statskyrka efter reformationen var man onekligen lite humanare. När en kyrkoherde i Torsåkers församling 1674 på några barns vittnesmål lät åtala 65 kvinnor för att ha åkt på kvastskäft till Blåkulla och bolat med djävulen, halshöggs man dem först, innan deras kroppar brändes uppe på Häxberget i Kramfors!

Den Heliga Inkquisitionens högste ledare vid Giordano Brunos avrättning var *Roberto Bellarmino*, som också var kardinal och ordensgeneral i den så kallade *Jesuitorden*. Efter framväxten av reformationen i Tyskland och andra europeiska länder hade detta halvhemliga sällskap bildats av spanjoren *Ignatius Loyola* med påvens godkännande 1540.

Organisationens hemliga mål var sannolikt att med vilka medel som helst – "ändamålet helgar medlen" – inte bara förinta alla självständiga protestantiska regimer i Europa utan även på sikt upprätta ett totalitärt påvligt världsherravälde över en med hjälp av fastslagna trosdogmer och fruktan för straff tankekontrollerad och underkuvad mänsklighet!

Medlen var både skenfagra och sluga. De skulle framträda som fromma anhängare av Jesu lära och försöka göra sig till goda vänner med ledande personer på motsidan för att kunna befria dem från sina villfarelser. De skulle tjänstgöra som biktfäder åt regenter på olika håll – kejsare eller prinsar, furstar eller generaler – så att de med vetskap om deras felsteg kunde få hållhake på dem, och de skulle följa regeln söndra och härska.

I en av någon klok människa författad informationsskrift hette det: *"De skenheliga jesuitsekterna hetsar regenterna mot varandra, anstiftar uppror och väcker harm, överheter mot undersåtar och tvärtom."* År 1618 lyckades de på det viset anstifta det för den tyska befolkningen förödande trettioåriga kriget med dess miljontals onödiga människooffer.

Jesuitorden, som fortfarande är en verksam maktfaktor, var troligen redan från början bara en av de olika grenar av det hemliga brödraskap, som sedan artusenden tillbaka har hindrat all den verkliga utveckling i sanning, vetande, visdom och kärlek, som den korsfäste Mästaren ville att jordmänniskan skulle ta ansvar för.

Vid tiden för den stora franska revolutionen började förmodligen den genom det kapitalistiska marknadssystemet allt rikare och mäktigare finansmaffian tillsammans med illuminaterna och andra hemliga sällskap få övertaget, och i dag har den genom kontroll över kapital och valuta, naturtillgångar och produktionsmedel samt nyhetsbyråer, press, radio och TV kommit allt närmare världsherraväldet.

Genom att pracka på den mediamanipulerade allmänheten en massa sportdravel och annan meningslös skräpkultur samt beröva kunniga samhällskritiker medial åsikts- och yttrandefrihet har man lyckats göra den så kallade demokratin till ett enda tomt sken och hittills förhindrat uppkomsten av ett samhälle byggt på ekonomisk rättvisa och trygghet.

En hel del tyder på att de härskande finansmagnaterna över sig också har illasinnade utomjordingar, vilka helt enkelt vill lägga beslag på vår planet för egen del. De välsinnade utomjordingarna får enligt Skapelsens lagar endast ingripa vid risken för en kosmisk katastrof, den politiska, ekonomiska och andliga utvecklingen får vi själva stå för. Men den uppgiften skulle vi kunna klara genom en aktiv insats för att reformera samhället i samarbete med våra medmänniskor och genom att visa dem all tänkbar uppskattning och välvilja. Med den sadden skördar vi också glädje och lycka för egen del!

Läsvärda böcker

Direkt från undertecknad (postgiro 10 07 85-5) finns följande böcker fortfarande tillgängliga för beställning:

1) Judas Iskariot: Mästarens lära och liv (1994, häftad, pris 130 kr.)

I denna sensationella, av mig i andra hand till svenska översatta skrift får man veta vad Jesu verkliga lära gick ut på, till skillnad från Matteusevangeliet, som av allt att döma bara är en förfalskad avskrift. Väl att märka var författaren alls inte den förrädare, som utmålas i Bibeln, utan en trofast och avhållen lärjunge, som på grund av sin skrivkunnighet hade anförtratts den viktiga uppgiften att för eftervärlden återge en sann version av sin Mästares lära och liv.

Den första arameiska bokrullen stals av den fanatiska fariséen Juda Ihariot, som det av Immanuel kritiserade judiska prästerskapet gav 70 silverpenningar för tjuvgodset och ytterligare 30 silverpenningar för att förråda denne i Getsemane. Där har vi alltså den verkliga förrädaren!

Sanningen om vad som hände i Palestina för cirka 2000 år sedan och om det verkliga innehållet i den av Mästaren förkunnade läran har vi nutidsmänniskor möjlighet att ta del av, eftersom den av lärjungen på nytt nedskrivna berättelsen med välsinnade utomjordingars hjälp år 1963 upptäcktes i den klippgrav, där den efter korsfästelsen halvdöde hade återställts med hjälp av läkande salvor och örter.

Att den paulinska kristendomen med dess dogmer och kyrkliga prelater var en delvis förfalskad lära, borde inte vara svårt att begripa, när man tänker på alla dessa människor som bränts levande på bål enligt order från kyrkliga myndigheter, därför att de hade en annan trosuppfattning. Nu kan vi äntligen komma fram till en riktigare livsfilosofi!

2) Sune Hjorth: Rymdmänniskor på Jorden (1996, inb., pris 160 kr.)

En klarläggande sammanfattning av vad jag - efter flera års studier - kommit fram till beträffande den utomjordiska närvaron på vår planet i såväl nutid som forntid!

SUNE HJORTH

SVERIGES UFO- FÖRBUND

I styrelsen:

Sune Hjorth (ordf)

Ivan Jonsson

Gunnar Elvenfalk

UFO-KONTAKT

Kvartalstidskrift för studium av fakta angående utomjordiska flygande objekt samt främmande civilisationers närvaro på Jorden både förr och nu, organ för Sveriges UFO-förbund (SUFO).

ISSN 1103-6842

Redaktör och ansvarig utgivare är Sune Hjorth, Box 46, 851 02 Sundsvall, telefon och fax 060-61 33 24.

E-post: sune.hjorth@telia.com

Prenumerationsavgift: 120 kr (övrige Norden 140 kr).

Postgiro: 634 84 27 - 3 (Sveriges UFO-förbund).

Tidigare årgångar kan rekvireras till följande priser per årgång:
-92/-95: 40 kr. -96/-98: 60 kr. -99/-00: 80 kr. och -01/-02: 100 kr.